

בלבבי

ליקוט ספירת העומר

בלבבי משכן אבנה

השיעורים של הרב זמינים ב"קול הלשון"

073.295.1245 | ישראל | 718.521.5231 USA

החפץ לקבל את העלון השבועי בדוא"ל,

ישלח בקשה לכתובת:

bilvavi231@gmail.com

לקבלת העלון השבועי דרך הפקס

יש לשלוח בקשה למספר: 03-5480529

ללקיחת חלק בהוצאות הגדולות
של הדפסת הספרים לזיכוי הרבים
ניתן לתרום באופן הבא:

מרכז הצדקה

ישראל: טל: 1-800-28-28-28

USA: טל: +972-2-5025580

צריך לפרט

קזן 4387 - בלבבי משכן אבנה

לפרטים נוספים ולהרשמה והקדשות

bilvavi231@gmail.com

© כל הזכויות שמורות

לשמיעת שיעורי הרב שליט"א

ב'קול הלשון' במספר ישיר:

ישראל 073.295.1245

USA 718.521.5231

ליצירת קשר בכל ענייני הספרים:

מערכת 'בלבבי משכן אבנה'

טלפון: 052.763.8588

פקס: 03-5480529

ת.ד. 34192 ירושלים 9134100

bilvavi231@gmail.com

תוכן

- ד לג בעומר 005 מיתת רשבי היא חיים
- ד שבועות 023 נסיון של שבועות תשע"ג
- ה שבועות 039 מ-ש-י-ח תש"פ
- ז שבועות 037 הכנת לתורה מאהבה תשע"ט
- ח דרשות 002 איך להתנהג אחרי החגים תשס"ז
- ט פסח 031 עבודת הלב תשע"ד
- י ש"ת - ספירת העומר

לג בעומר 005 מיתת רשבי היא חיים

מי ספירת העומר הם ימי דין

[א] מענייני דיומא בסיעתא דשמיא. כמו שידוע מאד, ימים אלו שמזמן הקרבת עומר עד חג השבועות, יום החמישים, "תספרו חמישים יום" (ויקרא כ"ג ט"ז), אלו ימי דין (שער הכוונות דרוש ז' מדרושי הפסח). בתחילת הזמן היתה הבאה של עומר, מאכל שעורים שהוא מאכל בהמה (רש"י סוטה ט' א'). שעורים מלשון שיעור, שזה הקיצבה והגבול עד יום החמישים שאז היתה הבאה של חטים, חיטה מלשון חטא, לתיקון החטא. אם כן הימים הללו

הם ימי דין. ימי הדין הללו אינם שווים במדרגת הדין שבהם, ויש בהם נקודות שינוי. אחת מנקודות השינוי היא בל"ג בעומר. באתגליא אנו רואים שפסקו תלמידי רבי עקיבא למות (ספר המנהיג הלכות אירוסין סוף סימן ק"י בשם בעל המאור. ומאידך ביבמות ס"ב ב' כתוב שמתו מפסח ועד העצרת (ובעל המאור גרס שם פרוס העצרת), ובפע"ח שער ספה"ע פ"ז כתוב שרשב"י נפטר בל"ג בעומר כי היה מתלמידי ר"ע, אבל לא נלך במהלך זה לקמן).

שבועות 023 נסיון של שבועות תשע"ג

חודש ניסן ואייר - שני מהלכי הכנה למתן תורה

א"כ שני החלקים שהתגלו במעמד הר סיני הם: "בעבור נסות אתכם בא האלוקים" - לשון של נס, לשון של נסיון, ו"בעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו" - יראה.

ספירת העומר שאנחנו סופרים מזמן יציאת מצרים בניסן, חציו של ניסן, כל חודש אייר, ומעט מחודש סיון - אלו ימים של הכנה לזמן מתן תורה. ניסן, כדברי רבותינו כידוע, נקרא ניסן מלשון נסיון. "לבעבור נסות אתכם בא האלוקים" - זו ההכנה מכח ניסן.

"ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו", אייר אותיות יראה, זוהי ההכנה למידה של היראה, לזמן מתן תורה.

נמצא, שניסן ואייר זו הכנה ל"בעבור נסות אתכם האלוקים", ול"בעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו", אלו הם שני החלקים.

שבועות 039 מ-ש-י-ח תש"פ

יום החמישים

יום החמישים. "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה וגו' תספרו חמשים יום", וכדברי הגמ' במנחות "מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי".

תחילתו של דבר הוא בחודש ניסן - "החודש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה", זוהי המצוה שנמסרה לבית דין מצות קידוש החודש.

בכללות הזמנים נמסרו לבית דין, בית דין מונים את השנים את השמיטין ואת היובלות, אלו הזמנים שנמסרו לבית דין ולא ליחיד, והחידוש שמתגלה ביציאת מצרים הוא שנמסר לכל יחיד ויחיד ספירה מעין הבית דין, "שבע שבתות תמימות תהיינה עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום", נמסר לכל יחיד ויחיד מה שנמסר לבית דין בשמיטין ויובלות.

ואם כן, המצוות האלה הם מצוות נפרדות אחת מהשניה, מצוה של בית דין לעצמה ומצוה של כל יחיד ויחיד שמונה לעצמו, כמובן גם הבית דין עצמם כל יחיד מהם מונה אבל זהו מדין היחיד שבו ולא מדין הבית דין שבו.

העלם שער ה' משערי צינה - מקציל לספירה שהיא מ"ט יום

זה עומק ההגדרה של דברי חז"ל "נ' שערי בינה נבראו בעולם וכולם ניתנו למשה חסר אחת שנאמר ותחסרהו מעט מאלקים", ברור לכל בר-דעת - הרי בספירת העומר נאמר "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום", והרי שמצד אחד הספירה היא מ"ט ימים "שבע שבתות תמימות תהיינה עד ממחרת השבת השביעית", ומצד שני נאמר בקרא כפשוטו "תספרו חמשים יום" שהספירה היא נ' ימים.

מאותו יסוד של "נ' שערי בינה נבראו בעולם וכולם ניתנו למשה חסר אחת", מאותו יסוד הספירה צריכה להגיע לחמישים והיא נשארת במ"ט.

בעומק מה שאנחנו סופרים מ"ט ולא סופרים חמישים זהו משום שלחמישים לא הגענו בשלימות, אילו היינו מגיעים למדרגת החמישים בשלימות הרי שהיינו מגיעים למדרגת הזמן כמו שנתבאר, אבל מכיון שנפלו מהיום החמישים - נ', א"כ חוזרים רק למ', לכן הספירה נשארת במ"ט, היא נשארת בתפיסת המ' והיא לא יוצאת מהמ' ומגיעה לנ'. כלומר, שכשסופרים מ"ט נשארים ב-ארבעים

ו... ולא מגיעים למציאות החמישים, זה עומק הדבר במה שסופרים את ה'שבע שבתות תמימות', ונשאר עדיין ההגעה למציאות השלימות של היום החמישים.

בתהליך של שבעה ימים וכו' כי הוא עצם היום עצמו, הוא מעין יומו של הקדוש ברוך הוא, ואז נמסר לבני ישראל כל מהלכי הזמנים במהלכי תכשיט.

סדר הזמנים דהשתא לעומת סדר הזמנים צהארתו של משיח

ולפי"ז להבין ברור - כפי שהוזכר בראשית הדברים הזמנים שיש בידינו השתא, כל סדר הזמנים - יום, שבוע, חודש, שנה, שמנין השנה זהו לשמיטין וליובלות שלאחר מכן, זה סדר מציאות הזמן.

עכשיו שאנחנו נמצאים בתולדה של חטא, יש את הזמן שנמסר לבית דין לקדשו ויש את הזמן שנמסר ליחיד שזה ספירת העומר, והזמן הנוסף זה ה'וספרה לה' שאשה סופרת.

אבל כאשר יתגלה ההארה השלימה, הארתו של משיח, כפי שהוזכר בראשית הדברים, המשיח במ' שבמשיח מחבר ומצרף את ה' - יום יובל -, הוא מצטרף את הש' - שבוע שנה שמיטה, הוא מצטרף את הח' של החודש, הוא מצטרף מאחד ומחבר את כל הזמנים כולם, ומכח כך שנעשה צירוף של כל הזמנים כולם, יש איחוד של עצם ההווה המתגלה במהלכי הדבר.

כאשר מתגלה מדרגת מתן תורה מתגלה האור של המציאות שלמעלה מן הזמן שזה הרי מה שהוזכר שיום שניתנה בו תורה לישראל הוא 'יום אחד', הוא לא

אבל חטאו בני ישראל ונבדל מציאות הזמנים של בית דין ממציאות הזמנים של יחיד כפי שהוזכר סדר הדברים, ומכאן ואילך הכח של מציאות הזמנים איננו נוגע בתפיסה שמגיעים למקום הזה שהזמן כולו תכשיט אלא הזמן יש לו גדר של המציאות של הדבר.

אבל כאשר יאיר ההארה של משיח, ההארה של משיח מאירה - כפי שנתבאר זמם זה לשון של מחשבה, ולא זכינו שהתורה תינתן באופן של ה'למעשה', שלושה לבושי הנפש הם מעשה דיבור ומחשבה, ואצל משיח צדקנו מתגלה שהוא משלשל את הדבר מהארת מחשבה להארה של דבור, מְשִׁיח אותיות מְשִׁיח כידוע עד מאד.

הזמן שצמדרגת משיח - כולו מציאות של 'הווה'

וביתר דקות, משיח צדקנו שהוא דן מכח מדרגת החוטם, מדרגת האף - מתגלה אצלו שהזמן הוא במהלכי התכשיט, הרי קיי"ל "לא תהא שמיעה גדולה מראה", וא"כ מדוע תמיד בית דין צריכים מציאות של עדים - כי המעשה היה אתמול והוא לא עכשיו, אם הוא היה עכשיו א"כ הוא עומד בפנינו, אם המעשה עדיין עומד וקיים א"כ כביכול בי"ד יכולים לבוא ולראות את המעשה, וא"כ כל מה שנצרך מציאות של עדים זה משום שהמעשה

אבל הריח נשאר, כלומר אצלו מה שהיה עבר נשאר במציאות של הוה, זה נקרא 'מורח ודאין'. זה תפיסה של נזם כתיקון של הזמן.

והרי כדברי הגמ' שבשעה שניתנה תורה נתפשט בכל העולם כולו בשמים, זה העומק של ההארה הזו של הבשמים שנתפשט, נתפשט כל העולם כולו את התפיסה שהזמן הוא נזם, הוא מציאות של תכשיט.

זה תוקף הספירה שאנחנו סופרים בימי ספירת העומר לצאת ממדרגת ה'זמ' ולהגיע למדרגת הזמן, להגיע ליום החמישים שזה יהפוך להיות כולו מציאות של תכשיט.

"כולם ניתנו למשה חסר אחת" - ניתן לו העצם של המ"ט אבל התכשיט עדיין לא ניתן בשלימות.

יזכה אותנו הבורא שנזכה במהרה דידן בשנה זו לקבל את התורה כקבלה ראשונה ויאיר עומק תוקף ההארה שהזמן יאיר בשלימותו בתוקף של תכשיט, "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה".

הוא 'עבר' וא"כ אי אפשר לראות אותו, כמובן לפעמים יש גם הפרעה מכח מרחק של מקום, ובהגדרה החיצונית בית דין יכולים לצאת, ופעמים אף בית דין יוצאים למקום לראות את הדבר כמו שהקדוש ברוך הוא יצא כפי שנאמר הרי בסדום וכו', וא"כ מה שגורם לידי כך שבית דין נצרכים למציאות של עדים, כי הדבר אינו נמצא עכשיו אלא הוא בעבר, ו'העבר אין', לכך נצרך עדים שיעמידו את ה'עבר' כ'הוה'.

אבל מכח הארתו של משיח שזה מדרגת הזמן שחוזר להיות הארה של תכשיט כמו שנתבאר, מעין מתן תורה אבל בלי הנפילה של חטא העגל אלא מתגלה שורש נקודת השלימות, א"כ מה שהיה בעבר עומד במציאות של הוה. זה ה'יום אחד' של מתן תורה, תפיסת ה'יום אחד', ומצד כך הזמן שהופך להיות אצלו תכשיט של נזם מעמיד את הדבר כולו במציאות של הוה.

זה נקרא "מורח ודאין", שזה הרי ההבדל בין חוש הריח לשאר החושים, שבחוש הריח אף דבר שהיה מצד הריח הוא נשאר עדיין במציאות של הוה - החפץ נסתלק

שבועות 037 הכנת לתורה מאהבה תשע"ט

ימי הספירה - זמן בנין כנסת ישראל

נותן - תורה, והמקבלים - עם ישראל. חמישים יום הללו שבהם אנו נמצאים הם הזמן שבו נבנתה כנסת ישראל. "היום הָזֶה נִהְיִיתָ לְעַם" (דברים כז, ט) - במתן תורה עם

אנו נמצאים בזמן יציאת בני ישראל ממצרים עד יום החמישים - מתן תורה. נותן התורה - הקב"ה, מה הוא

ועלינו להתבונן מה נבנה במ"ט ימים הללו ביציאת בני ישראל ממצרים.

מה שנבנה מפסח עד מתן תורה, זהו עולם של מידות, כפי שאומרים בנוסח הספירה לאחר מכן, מידה לאחר מידה.

"לֵךְ ה' הַגְדֵּלָה וְהַגְבוּרָה וְהַתְפָּאֶרֶת וְהַנִּצָּח וְהַהוֹד כִּי כָל בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ, לֵךְ ה' הַמְּלִכָה" (דה"א כט, יא) - אלו הם מידותיו של הבורא יתברך שמו. ועבודתנו היא - "זֶה אֱלֹהֵינוּ" (שמות טו, ב) - הוי דומה לו, מה הוא רחום אף אתה רחום, מה הוא חנון אף את חנון (שבת קלג ע"ב). זהו בנין של עולם של מידות שבונים בימי הספירה הללו.

ישראל עתיד להיות עם גמור, ותחילת בניינו של עם ישראל מתחיל מיציאת מצרים, שלב על גבי שלב, עד ההגעה למתן תורה.

ישנו את הבנין הכולל של כל כנסת ישראל, וישנו את הבנין הפרטי של כל יחיד ויחיד, שבונה את נפשו הפרטית בימים הללו מיציאת מצרים עד מתן תורה. בניינו של הפרט הוא חלק מחלקי הבנין שבונה את כל כלל כנסת ישראל.

צנין עולם המידות צימי הספירה

לאחר מכן מגיעים ימי הספירה, הימים הללו שאנו סופרים את ספירת העומר יום יום, מפסח עד מתן תורה.

דרשות 002 איך להתנהג אחרי החגים תשס"ז

תפיסת המועד

הדעת, כל אחד לפי ערכו. קונים מזון רק לצורך המועד ותו לא. נמנעים ממלאכות גמורות אא"כ זה דבר האבד. ברחובות ההמולה פוחתת, החנויות סגורות ברובן. כמובן אדם יכול להשתמש באותו רוגע ופנאי להוללות ח"ו, אבל זו עוד סוגיה, ולא בהא עסקינן. בחיצוניות א"א שכל השנה תראה כך, אבל בפנימיות יכול האדם, אם בר דעת הוא, להרגיש את הברכה לחיות בעולם רגוע ומיושב. א"כ לאחר המועד, מחד ישנה ההבחנה בחיים של "בבקר זרע את זרעך ולערב אל תנח ידך" (קהלת

ותפיסה זו שברכת המועד חייבת להשפיע גם בין מועד למועד היא מוכרחת. שהרי כל ימי הרגל הם מועטים בתכלית בכלל ימי השנה, ובודאי שאם באותם ימים שביני לביני לא תהיה השפעת הרגל, הרי לא יוכל האדם לקנות שום קנין בקדושה. נתבונן עתה בנפש האדם בשעת המועד. מי לא יודה שבמועד הוא מרגיש קצת יותר מנוחה מטרדות העולם, קצת יותר רוגע וישוב

למעשה בין מועד למועד. ע"ד שכתב הרמב"ן (אמור כ"ג ל"ו), שימי ספירת העומר בין פסח לשבועות הם כחולו של מועד, ולכן שבועות הוא כשמיני עצרת. על אותו משקל בעומק, אפשר גם להחיל הגדרה זו על הימים בין שבועות לסוכות ובין סוכות לפסח.

י"א ו'). "יצא אדם לפעלו ולעבודתו עדי ערב" (תהלים ק"ד כ"ג). הבחנה זו היא לא רק באדם שיוצא לעבודה כפשוטו, אלא גם באברך ככולל. זו צורת חיים מלאה בטרדות העוטפות את היום יום. שהרי יש לאדם משפחה וילדים שהוא מחוייב אליהם, לספק להם קורת גג, מזון, ביגוד, רפואה, ועוד כהנה וכהנה, ולשם כך הוא זקוק להכנסה שוטפת. אבל מאידך, ישנה הבחנה שהחיים הם

פסח 031 עבודת הלב תשע"ד

לחזור על הדברים, הדברים יושבו מן המח אל הלב, בבחינת "האמנתי כי אדבר". וביותר, אם הוא מדבר את הדברים מתוך תוקף הדעת הפנימי ומוציא את הדברים בפיו - כאן מגיע העומק של דברי תורה החודרים מן המח אל הלב.

סופרים ספירת העומר

כשסופרים אנו ספירת העומר, לקיים מצות "עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום" (ויקרא כג, טז), עומק הספירה הוא לגאול את כח ה"האמנתי כי אדבר" על ידי השינון עוד פעם ועוד פעם!

הרי זה לא במקרה שאנחנו סופרים חמישים יום. ודאי שישנו חלק מהספירה שלגביו שונה כל יום מרעהו, אך הרי כבר אמרו חז"ל (ראש השנה ה"א): "מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי", והרי שבמשך השבוע חוזרים על אותו מנין של השבוע. הכח שמתגלה, אפוא, בספירת העומר הוא לחזור עוד פעם ועוד פעם ועוד פעם על הדבר. יתר על כן, אדם המדבר דברים, אם הוא אומר את הדברים פעם אחת, כמעט ואין להם השפעה על הלב כלל. ערלת הלב נשארת כפי שהיא, ללא שינוי. אם הוא חוזר על הדברים עוד פעם ועוד פעם, ככל שיתמיד

ש"ת - ספירת העומר

נורת העבודה נספירת העומר בלא פיזור הנפש

שלום לרב

מצד אחת כתוב שבספירת העומר זה חמישים יום כנגד חמישים שערי בינה שזוכים אליהם בשבועות. ומצד שני כתוב במקובלים שבשבועות מקבלים את ההשלמה של ספירות הכתר והנה"י, והבינה כבר מקבלים בספירת העומר עצמה?

תשובה:

שער הנו"ן של הבינה שייך לכתר. עיין עץ חיים (שער יג, פרק יג). כי שער הנו"ן חיבור יסוד אבא ויסוד אמא, פלא עליון, ע"י הכתר.

נורת העבודה נספירת העומר בלא פיזור הנפש

אדם פותח ספר על ענין ספירת העומר ומוצא בו הרבה ענינים לעבוד בהן: כיון שמתו תלמידי ר"ע בימים אלו, על כן צריך לעבוד בימים אלה אל שנאת חנם, על קנאה, על צרות עין בלימוד, וכו'. קנין התורה, יותר כובד ראש ללימוד, וכו'. וגם ימים אלו הם תיקון המידות בכלל, כיון שהם כנגד המ"ט ספרים, ועכשיו יש הרבה ספרים שמבאר עבודת כל יום בספירת העומר. השאלה היא, מהי הנקודה המאחדת את כול נקודות הללו, שע"י האדם יכול לקנות את כל הנו"ל? ובנוסף לכך, יש גם את עבודת מ"ח קניני תורה, שיש בהן

הרבה מידות שצריכים לקנות, וגם יש את כל היסודות של מסכת אבות שלומדים אחר פסח עד תשרי. א"כ איך האדם יכול לסדר עבודתו בימים הללו ולשמור את עצמו מפיזור הנפש? תודה מאד להרב.

תשובה:

על האדם לקחת את הנקודה שבה עובד עד השתא ולהמשיך בה. ויתר על כן, למצוא בה נקודת דקות חדשה שמאירה מתוך אור הימים הללו.

צענין דינור מהספירה של אותו יום

בס"ד שלום לכבוד הרב בלבבי שליט"א, אמנם ימי הספירה עברו, אבל אם אפשר לשאול בכל זאת. כתוב בליקוטי מוהר"ן (תורה קפב): "דע שכל מה שהעולם מדברים בספירה בכל ימי הספירה הם מדברים רק מהספירה של אותו היום. ומי שהוא מבין יוכל לשמע ולידע זאת אם יטה אזנו היטב לספורי דבריהם ישמע שהם מדברים רק מהספירה של אותו יום". האם כבודו יוכל לבאר לנו מעט מתורה זו ואיך ניתן להגיע לכך. האם מדובר על הספירות של אותו יום (חסד שבחסד, חסד שבהוד וכו')? ראיתי את התורה הזאת ביום "יסוד שבמלכות" ואמרתי לעצמי אולי אנסה להטות אוזן לשמוע שיחה של אנשים ברחוב ואולי אצליח לשמוע

משהו, ניסיתי לשמוע שיחה של שני שומרים, אך לא הצלחתי כמצופה להבין איך שיחה שלהם קשורה ליסוד שבמלכות. תודה רבה.

ולעולם עובד על אותה נקודה, אלא דקות קטנה מאוד של שינוי.

תשובה:

ראשית יש להבין מהות הספירה בכל יום. וכאשר הבין הנ"ל ניתן לבחון כיצד הבחנה זו נמצאת בדברים, כי לעולם בכל דבר נמצא הכל. אולם יש בו הבלטה מיוחדת של נקודה אחת שרשית. ומי שיכול לראות בכל דבר הכל בנקל לו יותר למצוא הנ"ל. ולפיכך קודם נצרך לתפוס ולהשיג שבכל דבר יש הכל, וזאת התבוננות עמוקה לאורך כל השנה כולה, ואזי כאשר יחפש פרט בדבר ימצאהו.

המשך לשאלה זו:

עדיין לא ברור לי ענין העבודה בספירת העומר, הרי גם לעבוד כל יום על הבחנה מסוימת במידה מסוימת (לדוגמא אהבה) זה לא מציאותי, איך אדם יכול כל יום לעבור ולעבוד על זוית אחרת במידה, זה לא מציאותי שאדם יתקן חלק מסוים, הרי כל עבודה אפילו על חלק מסוים כדי שתהיה כדבעי צריכה הרכה מקיפה התבוננות, הרגשה, מעשים וכו' עד כדי שתניב פירות משמעותיים.

תשובה:

מדובר על דקות דקה מן הדקה בתוך אותו דבר. וזהו בחינת מצוה למצות שבועות ימים, שבועות, כללות, ימים פרטות. ויש ועיקר עבודתו בכללות, שבועות. ויש ועיקר עבודתו בפרטות, ימים.

מחשבת והרגשת הויה, רלוא במקום היחידה, אהבה עלם נקשת היש, עבודת ספירת העומר, הנדל צין "חין" ל"אפקס" ל"חין עוד מלכדו

א. לגבי כח הויה, ראיתי שהרב מדבר על זה שיש הבדל בין הויה כשלעצמה לבין הרגשת הויה או מחשבת של הויה, האם הרב יוכל לחדד בנפש מה ההבדל? הרי שאני מרגיש את ההויה שבי זאת אומרת הרגשת הויה, כי אם אני לא מרגיש את זה אז מה הופך את זה לכח

תיקון המידות לפי הספירות בספירת העומר

מה ענין של העבודה בספירת העומר שיש ספירה בתוך ספירה (ובהגדרת נפש מידה) ששייכת לכל יום, הרי עבודה כזאת היא פיזור וגם אם אני לוקח נקודה שאני עובד עליה וכל יום עובד עליה בבחינה שונה מהיום הקודם זה גם פיזור מסויים, כי אי אפשר באמת לבנות משהו רציני ביום אחד, אז מהי המהות של העבודה המשתנה בתקופה הזו?

תשובה:

הכונה למשל אם עובד על אהבה, חסד, כל מ"ט בחינות אלו חסד שבחסד שבחסד וכו', גבורה שבחסד שבחסד וכו', וכן על זה הדרך, כולם בתוך מדה אחת.

שאני מכיר בנפש שלי? והאם מחשבת הויה מהותה שאני חושב על זה בצורה חיצונית שמשהו מספר לי על הכוח בנפש ואז אני חושב עליו ומתחבר אליו, או שזה משהו יותר פנימי, ואם כן מהו?

ב. האם יש עניין לחיות בבחינת היחידה בעצם (כמובן רק לזמן מסוים במסירות נפש, אין עוד מלבדו וכו') כלומר בלי כוונת "רצוא למען השוב" או לחיות שם רק בבחינת רצוא למען שוב?

אם התשובה כן אז, א. למה? ב. מה הכללים שאמורים להנחות אותי לשילוב נכון?

והאם התשובה הנ"ל נכונה גם לשאר חלקי הנפש? ג. הרב כתב באחת התשובות לשאלות "אולם סוד האהבה בע"ס הגנוזות במאצילן, הוא עצם בקשת היש" היש האמיתי, מה הכוונה? הרי אהבה היא תמיד בין יש ליש גם אהבה עצמית היא יחס בין יש ליש בתוכי, ואם אני מגלה את אהבת ה' בתוכי אז זה גם ביחס ליש שקיים בכח או בפועל?

אז בעצם מה הכוונה עצם בקשת היש? ד. האם הרב יוכל להסביר מה ההבדל בין "אין" ל"אפס" ל"אין עוד מלבדו"? תודה רבה.

תשובה:

א. יש מחשבה חיצונית ובזה לא עסקינן. עסקנו לכדלהלן:
הכרת מציאות מתוך הרגשה - רגש שמכיר מציאות.
הכרת מציאות מתוך מחשבה - מחשבה שמכרת מציאות - מחשבה חושית.

הכרת מציאות עצם ההויה - אדם המכיר את הויתו, שאינו רק מתוך הרגשה או מחשבה. אלא הכרה עצמית. ב. זהו מיתת נדב ואביהוא. לעולם יש שוב, אלא שיש חילוקים להיכן הרצוא, ולהיכן שב. ויש לבדוק שיש יחס נכון ביניהם ולא רחב מידי שהוא בחינת דילוג. וכן הוא בכל המדרגות.

ג. זהו האין שביש אהבה בגנוז, באין. כי יש את עצם האהבה, ויש את הביטול שבה בבחינת דוחקת את הבשר. וזהו אהבת המבוטל, אהבה דביטול, שהוא היש הדק ביותר, כי כל אין הוא יש דק.
ד. אין עוד מלבדו כפשוטו יש רק אותו ית"ש. אפס - חלל קיים זולתו, שלב ראשון סלק עצמו לצדדים. אין - שורש ליש.

המשך לשאלה זו [עי' תשובה תכ"ו כהמשך לתשובה זו]:

תודה רבה לרב שליט"א, קראתי בעיון את התשובות, בות, ואשמח אם הרב יוכל ללבן לי יותר כמה נקודות.

א. שהרב מחלק בין הרגשת מציאות לבין הכרת מציאות, מה החילוק? האם ברגש זה יותר בהתפעלות אבל גם ברגש יש הכרה של מציאות בתוכי (בין אם זה רגש של שמחה או רגש של הכרת המציאות שלי), בעצם מה ההבחנה בין רגש פנימי של מציאות לבין הכרה עצמית לא מתוך רגש?

ב. אני רוצה לדעת אם לגבי האהבה בגנוז הבנתי את דברי הרב, היש זה בעצם כוח אהבה שקיים בי שהוא

של הבורא, ואהבת הגנוז זה שאני מתבטל ומרגיש את ביטולי כלפי אהבת הבורא שבי?

ג. לדעת אם הבנתי נכון, האם ההבדל בין "אין עוד מלבדו" ל"אפס" זה שבאין עוד מלבדו יש רק את ה' ובאפס יש את ה' ויש העדר? או הכוונה שבאפס אני פשוט מתמקד על חוסר מהרגשת עצמי (כרגע בלי יחס לבורא)? האם ה"אין" שהרב אמר שהוא "שורש ליש" מקביל לכח ההויה בנפש שממנו הרי יוצאים הכוחות?

ד. עוד שאלה קטנה שרציתי להוסיף. הבנתי מהרב שהוית הנפש היא אחת לכל חלקי הנפש (בהמית ונרנח"י), אבל למה זה? הרי האני של הנפש הבהמית היא הרגשת המציאות שלי כנפרד, האני האלוקי הוא הרגשת חלק אלוך ממעל (שכולל קומה של מוחין ורגשות כלפי ה') עד האני של היחידה שזה אין עוד מלבדו, כלומר יש בי ממש הויות "אני" שונות. תודה רבה רבה לרב!

תשובה:

א. ישנה הויה וישנה תנועה (ובדקות כל הויה אינה אלא תנועה דקה מן הדקה שבערכנו נתפרשת הויה). כן הדבר בנפש ישנה תפיסה של הויה, הכרת מציאות, וישנה תפיסה של תנועה, ראוי ככל שהתנועה מהירה יותר, ההרגשה מתחזקת ומתפעלת.

ב. אהבת הבורא גנוזה בקרב האדם. ואפשר לגלותה הן ע"י אהבה אליו ית"ש, ואזי מתגלה, כמים אל הפנים וגו'. והן ע"י ביטול, ואז מכח שהאדם בטל אליו ית"ש מתגלית האהבה הגנוזה, כי אין לה מסך של "אני".

ג. בכל דבר יש ג' חלקים, ראש - גר. איה - תו"ת. בטן, רגלים - נה"י. אפס במדרגת ג"ר, אפס זולתו ביחס לבורא. אפס במדרגת חג"ת, אפס עצמי, דבקות בהעדר בעצם. אפס במדרגת נה"י, שלילת הנבראים.

האין ממוצא בין האפס להיות הנברא, בחינת מאין תמצא. וכל הויה תחלת העדר, מהעדר להויה. יש העדר בעצה ויש ביחס להויה, וביחס להויה זהו אין.

ד. בחיצוניות פרוד. לעומת הפנימיות אחדות, אחד. והאחד חובק בתוכו את כל הגונים, כללות ההפכים. וזה כל מהותו הפנימית של ה"אני", מחד הכרת אין עוד מלבדו ומאידך אני גמור, אין - שינוי. ובדקות, אני - אני. - אני.

מתקשרים 073.295.1245
ואז כוכבית* וסולמית#
ואז מספר השיעור
ובסוף סולמית#

א-ד אדיר – בלבביפדיה עבודת השם ספירת העומר # 1132906
שבועות 020 ספירת העומר בזמן תשע"ג # 1132083
משלי 163 פרק ב פסוק ד ספירת העומר # 1131041
סוגיות בפרשה 035 אמור עומר # 1131281

